

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 15. studenog 2017. [\[Multimedia\]](#)

Misa i molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo s katehezama o svetoj misi. Da bismo razumjeli ljepotu euharistijskog slavlja, želim započeti s vrlo jednostavnim aspektom: misa je molitva, štoviše, to je molitva par excellence, najviša, najuzvišenija i ujedno i „najkonkretnija“ molitva. Naime, to je susret ljubavi s Bogom po njegovoj Riječi i Isusovu Tijelu i Krvi. To je susret s Gospodinom.

Ali najprije moramo odgovoriti na jedno pitanje. Što je stvarno molitva? To je prije svega dijalog, osobni odnos s Bogom. A čovjek je stvoren kao biće u osobnom odnosu s Bogom koji svoje puno ostvarenje nalazi isključivo u susretu sa svojim Stvoriteljem. Put života vodi prema konačnom susretu s Gospodinom.

U Knjizi Postanka se kaže da je čovjek stvoren na sliku i priliku Boga, koji je Otac i Sin i Duh Sveti, savršeni odnos ljubavi koji je jedinstvo. Iz ovoga možemo shvatiti da smo svi stvoreni da uđemo u savršeni odnos ljubavi, neprestanog darivanja i primanja kako bismo tako našli puninu svoga bića.

Kad Mojsije, pred gorućim grmom, prima Božji poziv, pita ga koje je njegovo ime. A što Bog odgovara?: „Ja sam koji jesam“ (Izl 3, 14). Ovaj izraz u svom izvornom značenju izražava prisutnost i naklonost. Naime, odmah nakon toga Bog dodaje: „Jahve, Bog vaših otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljevi“ (r. 15). Tako i Krist, kada poziva svoje učenike, poziva ih da budu s Njim. Ovo je dakle najveća milost: moći iskusiti da je misa, euharistija povlašteni trenutak za biti s Isusom i, po Njemu, s Bogom i njegovom braćom.

Molitva, kao i svaki pravi dijalog, znači također znati ostati u šutnji – u dijalozima postoje trenuci šutnje – u šutnji zajedno s Isusom. I kad idemo na misu, možda dođemo pet minuta ranije i počnemo brbljati s onim pored nas. Ali nije vrijeme za razgovor, to je vrijeme šutnje da se pripravimo za dijalog. To je vrijeme za sabrati se u srcu kako bismo se pripremili za susret s

Isusom. Šutnja je silno važna! Sjetite se onoga što sam rekao prošli tjedan: ne idemo na neku zabavnu priredbu, idemo na susret s Gospodinom a šutnja nas priprema i prati. Ostati u šutnji zajedno s Isusom. I iz tajanstvene šutnje Boga dolazi njegova Riječ koja odjekuje u našem srcu. Sâm Isus nas uči kako je stvarno moguće „ostati” s Ocem i pokazuje nam to molitvom. Evanđelja nam pokazuju Isusa koji se povlači na osamljena mjesta na molitvi; učenici, vidjevši taj prisni odnos s Ocem, osjećaju želju da mogu u tome sudjelovati te ga pitaju: „Gospodine, nauči nas moliti” (Lk 11, 1). Čuli smo to u prvom čitanju, na početku audijencije. Isus odgovara da je prvo potrebno u molitvi znati reći „Oče”. Pazimo: ako ne mogu reći „Oče” Bogu, nisam sposoban moliti. Moramo naučiti reći „Oče”, to jest staviti se u njegovu prisutnost sa sinovskim pouzdanjem. Ali kako bismo mogli naučiti, moramo ponizno priznati da imamo potrebu biti poučeni, i reći s jednostavnošću: Gospodine, nauči me moliti.

Ovo je prvo: biti skroman, prepoznati da smo djecu, počivati u Ocu, vjerovati mu. Da bismo ušli u Nebesko kraljevstvo moramo postati mali kao djeca. U smislu da djeca znaju vjerovati, znaju da će se netko brinuti o njima, što će jesti, što će nositi i tako dalje (usp. Mt 6, 25-32). Ovo je prvi stav: povjerenje i pouzdanje, poput djeteta u odnosu prema roditeljima; znati da te se Bog sjeća, brine se za tebe, za tebe, za mene, za sve.

Drugi preduvjet, koji je također vlastit djeci, pustiti da budemo iznenađeni. Dijete uvijek postavlja tisuće pitanja jer želi otkriti svijet; i čudi se čak i malim stvarima jer mu je sve novo. Da bismo ušli u Kraljevstvo nebesko trebamo se prepustiti čuđenju. U našem odnosu s Gospodinom, u molitvi – ovo je pitanje – dopuštamo li da nas obuzme čuđenje ili mislimo da je molitva razgovor s Bogom kao što čine papagaji? Ne, to znači uzdati se i otvoriti srce da bismo dopustili da nas obuzme čuđenje. Dopuštamo li da nas iznenadi Bog koji je uvijek Bog iznenađenja? Jer susret s Gospodom je uvijek živi susret, to nije susret u muzeju. To je živi susret i idemo na misu ne u muzej. Idemo na živi susret s Gospodinom.

U Evanđelju se govori o stanovitom Nikodemu (Iv 3, 1-2), starijem čovjeku, uglednom Židovu, koji odlazi Isusu da ga upozna; i Gospodin mu govori o potrebi da "se rodi nanovo, odozgor" (usp. r. 3). Ali što to znači? Može li se čovjek „ponovno roditi”? Je li moguće iznova imati ljepotu, radost i čuđenje života, čak usred tolikih tragedija? To je temeljno pitanje naše vjere i to je želja svakog pravog vjernika: želja za ponovnim rađanjem, radost ponovnog početka. Imamo li tu želju? Želi li se svaki od nas uvijek iznova rađati kako bi se susreo s Gospodinom? Imate li vi tu želju? Naime, to se lako može izgubiti jer, zbog toliko mnogo aktivnosti, mnogih projekata koje treba provesti, na kraju nam ostaje malo vremena i gubimo iz vida ono što je temeljno: naš život srca, naš duhovni život, naš život koji je susret s Gospodinom u molitvi.

Uistinu, Gospodin nas iznenađuje pokazujući nam da nas On voli i u našim slabostima. „Isus Krist [...] je pomirnica za grijeha naše i ne samo naše nego i svega svijeta.” (1 Iv 2, 1-2) Taj dar, izvor istinske utjehe – Gospodin nam uvijek oprašta – to nas tješi, to je dar darovan po Euharistiji, onoj svadbenoj gozbi na kojoj Zaručnik susreće našu krhkost. Mogu li reći da kada se pričešćujem na

mi, Gospodin susreće moju krhkost? Možemo to reći zato što je to istina! Gospodin se susreće s našom krhkošću da nas ponovno vrati našem prvom pozivu: biti na sliki i priliku Božju. To je ozračje euharistije, to je molitva.